

Rok 1897.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXXIX. — Wydana i rozesłana dnia 4. maja 1897.

Treść: № 109—110. Przepis wykonawczy do ustawy o podatkach osobistych bezpośrednich.

109.

Przepis wykonawczy do ustawy z dnia 25. października 1896 (Dz. u. p. Nr. 220),

o podatkach osobistych bezpośrednich.

Rozdział V, o postanowieniach karnych.

(Ogłoszony rozporządzeniem Ministra skarbu z dnia 24.
kwietnia 1897.)

Oddział I.

Czyny karygodne i kary.

Artykuł 1.

Wstęp.

Między czynami karygodnymi, w rozdziale V roztrząsanymi, rozróżnić należy:

- a) takie, co do których decydują sądy zwyczajne (§§. 242, 246, 248);
- b) takie, co do których decyzya należy do Władz podatkowych pierwszej instancji (§§. 239, 240, 241, ustęp 3, 243, 244, ustęp 3, 247, 249);
- c) zaniechania zagrożone karą porządkowemi.

Artykuł 2.

Czyny karygodne, które karane być mają przez zwyczajne sądy karne.

(§§. 242, 246, 248.)

1. Fałszywe oświadczenia, w §. 242 oznaczone, tudzież zakazane pod karą w §. 248 niedozwa-

lanie lub udaremnianie wstępu do lokali przemysłowych i zwiedzenia takowych, jakoteż zakładów przemysłowych i zapasów, są czynami karygodnymi, które sądy mają ścigać z urzędu za wdaniem się organów prokuratury państwa. Do Władz skarbowych, które spostrzegą wykroczenia tego rodzaju, należy jedynie uczynienie o nich doniesienia.

2. W sposób stosowny zwracać należy uwagę świadków, biegłych i informatorów na odpowiedzialność, jaka ciąży na nich w myśl §. 242.

3. Przewidziane w §. 246 naruszenie obowiązku zachowania tajemnicy i nadużycie rejestrów podatkowych jest wykroczeniem, które ściga się tylko na wniosek Rządu, interesowanego kontrabuenta lub członka komisji.

4. Do czynienia wniosku w imieniu Rządu upoważnione są Władze skarbowe krajowe.

5. Tak przy podawaniu doniesień o wykroczeniach jak i przy czynieniu wniosków o ukaranie, winny Władze mieć na uwadze, że wprowadzić jest to ich obowiązkiem zapewnić ustawie skuteczność, lecz zarazem i to, że doniesienia i wnioski o ukaranie czynić należy tylko w razie mocnego podejrzenia.

W przypadkach, w §. 242 oznaczonych, należy także baczyć na to, żeby nie donoszono w sposób jednostronny wyłącznie tylko o czynach karygodnych na szkodę skarbu popełnionych.

W przypadkach wątpliwych postarać się należy o polecenie wyższej Władzy.

Artykuł 3.

Czyny karygodne, co do których decyzya należy do Władz podatkowych.

(§§. 239, 240, 241, ustęp 3, 243, 244, ustęp 3, 247, 249.)

Czyny karygodne, co do których wydawanie orzeczeń karnych należy do Władz podatkowych, są:

1. Defraudacya podatku (§§. 239, 240);
2. zatajenie w sprawach podatkowych (§. 243);
3. wykroczenia porządkowe w §. 241, ustęp 3 i w §. 244, ustęp 3 przewidziane, to jest te przypadki, w których przedmiotowa istota czynu odpowiada defraudacyi podatku lub zatajeniu w sprawach podatkowych, ale z okoliczności można poznać, że niema podmiotowej istoty czynu, to jest zamiaru popełnienia defraudacyi lub zatajenia;
4. nierzetelne wyjaśnienie co do mieszkańców domu, dane ze świadomością przez posiadaczy tego domu (§. 247);
5. odmówienie przyjęcia obowiązków członka lub zastępcy członka komisji, lub bezprawne uchylanie się tych funkcyonaryuszów od posiedzeń komisji (§. 249).

Artykuł 4.

Kary.

1. Kary ustanowione są w ustępach 1 i 2 §§. 241 i 244 w krotnościach albo umniejszonego podatku, albo według okoliczności, w krotnościach prawdopodobnej kwoty umniejszenia, a mianowicie podany jest najmniejszy i największy wymiar krotności stosować się mającej przy oznaczaniu kary.

2. W innych przypadkach ustanowiona jest największa kwota kary, w których to razach Władza może wymierzać dowolnie mniejsze kary pieniężne. Zwyczajnie jednak nie należy wymierzać kar poniżej 1 zł.

3. Przy wymierzaniu kar w tych granicach ustawowych należy mieć wzgląd na jakość poszczególnego przypadku, na ważność przekroczenia, na stopień wyjawiającego się złego zamiaru lub niedbalstwa ze strony podpadającego karze, nakoniec na jego stosunki majątkowe.

Wykraczającym powrotnie wymierzać należy zwyczajnie wyższe stopnie kary niż osobom po raz pierwszy karze podpadającym.

4. Co do kar ustanowionych w §. 241, ustęp 3 i w §. 244, ustęp 3, zwraca się w szczególności uwagę na to, że kary te nie mogą być wymierzone, jakoby według uznania Władzy podatkowej zamiast

kar przepisanych w pierwszych ustępach tych paragrafów, lecz tylko wtedy, gdy zachodzi istota czynu w §. 241, ustęp 3 i w §. 244, ustęp 3, wyraźnie oznaczona, podmiotowo istotnie różniąca się od defraudacyi podatku a względnie od zatajenia w sprawach podatkowych.

Artykuł 5.

Zaniechania karami porządkowemi zagrożone.

(§. 250.)

1. Warunkiem karygodności zaniechań, karami porządkowemi karcąc się mających, jest wyraźne wezwanie do wykonania żądanej czynności w stosownym terminie, z zagrożeniem karą porządkową, której kwotę należy oznaczyć.

2. Warunkiem skutecznego zagrożenia karą jest, żeby do podatnika, informatora, biegłego lub do osób, obowiązanych czynić doniesienia można było na zasadzie ustawy wystosować polecenie lub wezwanie.

O ile informatorowie mogą odmówić żadanego wyjaśnienia, postanowione jest w §. 269 (prw. p. w. do rozdziału VI, art. 6.

3. Przypadki przewidziane w §. 250, ustęp 2, w których Władzy podatkowej a względnie komisji podatkowej jest wyraźnie w ustawie zastrzeżone prawo wymierzania kar porządkowych, są to przypadki nieposłuszeństwa wezwaniom wystosowanym:

- a) dla uzyskania deklaracyi zarobkowo-podatkowej do podatku zarobkowego powszechnego (§. 42),
- b) dla uzyskania zeznania lub jakichkolwiek materiałów pomocniczych do wymierzenia podatku zarobkowego od przedsiębiorstwa obowiązanego do składania rachunków publicznie (§. 112),
- c) dla uzyskania zeznania lub jakichkolwiek materiałów pomocniczych do wymierzenia podatku rentowego (§. 142),
- d) dla uzyskania zeznania do podatku osobistodochodowego (§. 205 i 209).

Zresztą ukaranie podatnika we wszystkich tych przypadkach jest także w §§. 243 i 244 wyraźnie zastrzeżone.

4. Lecz także inne polecenia lub wezwania można połączyć z zagrożeniem karą, o ile takowe opierają się na ustawie a pomijanie ich nie stanowi czynu karygodnego w §§. 239 aż do 249 oznaczonego.

5. Wyraźne wezwanie do żądanej czynności wystosować należy zwyczajnie piśmiennie. Jeżeli zaś nastręczy się sposobność do takiego wezwania przy przesłuchiwanu podatników, informatorów lub biegłych, można uczynić zagrożenie ustnie z zapisaniem go do protokołu. Także i w tym przypadku wyznaczyć należy stosowny termin do wykonania żądanej czynności.

Artykuł 6.

Umarzanie się karygodności i przedawnienie.

(§§. 245, 251 aż do 254.)

1. Postanowień ustawowych co do umarzania się karygodności zatajenia w sprawach podatkowych i defraudacyi podatku (§. 245), tudzież co do przedawnienia (§§. 251 aż do 254), przestrzegać mają Władze podatkowe z urzędu.

2. Przez wyrazy „Peryod rozkładu“ użyte w §. 251, rozumieć należy, gdy chodzi o podatek zarobkowy powszechny, dwuletni peryod rozkładu w §. 35 przepisany, gdy chodzi o inne rodzaje podatków ten rok, za który wymierzono lub należało wymierzyć dotyczący podatek.

3. Postanowienia ustawy karnej powszechnej, w §. 254 wzmiankowane, podług których należy analogicznie oceniać, o ile przedawnienie przerywa się rozpoczęciem kroków w celu ścigania i ukarania, znajdują się w §. 531 ustawy karnej powszechnej; opiewają one:

„Przedawnienie (przeto) przerywa się, jeżeli przeciw sprawcy, jako obwinionemu, wydany został pozew, rozkaz dostawienia lub aresztowania, lub jeżeli tenże był już w przymocie obwinionego przesłuchany albo aresztowany, albo pogonią lub listami gończymi ścigany.“

4. Przewidziane tam przypadki wydania rozkazu dostawienia lub aresztowania, rozesłania listów gończych lub ścigania pogonią, tudzież aresztowania nie mają miejsca w przypadkach karnych, przekazanych orzecznictwu Władz podatkowych. Pozostaje więc tylko wezwanie i przesłuchanie obwinionego. Rozumie się samo przez się, że w pierwszym przypadku powinno być doręczone.

5. Krótkość terminu ustanowionego w §. 253 do przedawnienia się prawa ściągania kar w myśl §§. 249 i 250 wymierzonych, wkłada na wszystkie współdziałające organa obowiązek szybkiego załatwiania czynności odnoszących się do ściągania tychże kar.

Oddział II.

Właściwość i postępowanie.

a) Władze orzekające.

Artykuł 7.

Władze i organa powołane do wydawania orzeczeń karnych w pierwszej instancji.

(§. 256.)

1. Postępowanie co do czynów karygodnych, w §§. 242, 246 i 248 oznaczonych, należy do tych sądów zwyczajnych, które są właściwemi do postępowania a względnie przekroczeń.

2. Orzeczenia, skazujące na karę za czyny karygodne, w §§. 239, 240, 241, ustęp 3, 243, 244, ustęp 3 i 247 oznaczone, wydawać ma Władza podatkowa pierwszej instancji, właściwa dla odnośnego rodzaju podatku.

a) Za tę Władzę podatkową uważać należy co do defraudacyi podatku i zatajenia w sprawach podatkowych, z wyjątkiem przypadku w §. 240 oznaczonego, tę Władzę, która była powołana do wygotowania nakazu płatniczego, co do podatku na uszczerbek wystawionego.

b) W przypadku §. 240go właściwą do wydania orzeczenia karnego jest Władza podatkowa powołana do odbierania daniesień (p. w. do rozdziału IV, artykuł 40, l. 3).

c) W przypadku §. 247go orzeczenie karne wydać ma ta Władza podatkowa, która jest właściwą do rozkładania podatku osobisto-dochodowego mieszkańców odnośnego domu.

3. Do czynu karygodnego, w §. 249 oznaczonego właściwemi są Władze podatkowe w siedzibie odnośnej komisji.

Takowe winny wykonywać czynność urzędową tylko na prośbę przewodniczących komisji.

Gdy chodzi o czyn karygodny członka komisji krajowej podatku zarobkowego lub komisji rekursowej, orzeczenie karne przesłać należy Władzy skarbowej krajowej, celem zarządzenia doręczenia.

4. Kary porządkowe nakładać ma ten organ (Władza podatkowa, komisya, przewodniczący komisji), który niemi zagroził.

Gdy karę porządkową wymierzają komisye lub jej przewodniczący, uwiadomić należy o tem niezwłocznie Władzę podatkową pierwszej instancji w siedzibie komisji.

5. We wszystkich przypadkach Władza podatkowa uwiadamia o przypisaniu wymierzonej kary urząd podatkowy właściwy do jej ściągnięcia. W przypadkach l. 2, lit. a) właściwym jest urząd podatkowy powołany do przypisywania odnośnego podatku (w razie podziału podatku, powołany do przypisywania większej części podatku), we wszystkich innych przypadkach właściwym jest urząd podatkowy w siedzibie właściwej Władzy podatkowej pierwszej instancji.

Artykuł 8.

Decyzja w drugiej instancji.

(§. 260.)

1. Do wydawania decyzji co do rekursów podanych przeciw orzeczeniom pierwszej instancji na karę skazującym, powołana jest Władza skarbową krajową.

2. Co do rekursów przeciw karom porządkowym wydawać ma Władza skarbową krajową decyzję w formach zwyczajnego postępowania administracyjnego.

3. We wszystkich innych przypadkach Władza ta wyrokuję w senacie złożonym z czterech członków, z których przynajmniej dwaj powinni być sędziami. Do tego senatu wyrokującego należą: ma dyrektor skarbowy krajowy (dyrektor skarbowy) lub jego zastępca, tudzież radca lub sekretarz Władzy skarbowej krajowej przez prezydium tej Władzy przeznaczony.

O wyznaczenie sędziów prosić ma Władza skarbową krajową prezydium właściwego Sądu krajowego wyższego.

4. W senacie wyrokującym przewodniczy dyrektor skarbowy krajowy (dyrektor skarbowy) lub jego zastępca.

5. Przewodniczący bierze udział w głosowaniu; w razie równości głosów to zdanie uważa się za uchwałę, do którego przewodniczący przystąpił.

6. Referentem może być urzędnik przez Władzę skarbową krajową do tego przeznaczony, do senatu wyrokującego nie należący, który w tym przypadku nie ma prawa głosowania.

Artykuł 9.

Spostrzeżenie czynów karygodnych przez komisję.

(§. 257.)

1. Gdy komisja, według ustawy niniejszej ustanowiona, spostrzeże jeden z czynów karygodnych, w rozdziale niniejszym oznaczonych, winna przesłać Władzy podatkowej uwiadomienie o tem z dołączeniem aktów i uchwał, dotyczących się owego przypadku opodatkowania.

2. Podobnież każda Władza podatkowa winna o dostrzeżonych czynach karygodnych, do których ściągania nie jest właściwą, uwiadomić właściwą Władzę podatkową.

3. O ile doniesienie lub uwiadomienie może być zaniechane, gdy czyn karygodny jest nader małego znaczenia, postanowione będzie osobnemi rozporządzeniami.

b) Postępowanie w przypadkach karnych nie przekazanych orzecznictwu sądów.

Artykuł 10.

Przesłuchanie obwinionego.

(§. 258.)

1. W postępowaniu karnem przesłuchać należy obwinionego najmniej raz; przesłuchania tego można zaniechać tylko w następujących przypadkach:

- a) W razie nakładania kar porządkowych;
- b) jeżeli w myśl §. 244, ustęp 3, Władza podatkowa uzna za stosowne wymierzyć za jedno z zaniechań w §. 243 oznaczonych jedynie karę pieniężną w kwocie najwięcej 20 zł. W tym ostatnim przypadku można wydać orzeczenie niezwłocznie;
- c) jeżeli obwiniony nie stanął na wezwanie według przepisów do niego wydane (prw. niżej l. 2) i także wezwanie ponowione w myśl §. 259 było bezskuteczne.

2. Przesłuchanie uważać należy za uskutecznione w „postępowaniu karnem“ tylko w takim razie, jeżeli okoliczność ta była obwinionemu oznajmiona. Przesłuchanie takie może jednak mieć miejsce zarówno na podstawie osobnego wezwania w tym celu wydanego, jak i w toku innej rozprawy z podatnikiem, jeżeli dopiero w ciągu tejże okażą się poszlaki. W tym ostatnim przypadku należy oznajmić mu wyraźnie, a to protokolarnie, że teraz zaczyna się przesłuchiwanie go w postępowaniu karnem; zarazem dać mu należy objaśnienie w artykule 11, liczba 7 przewidziane.

3. Jak się samo przez się rozumie, postanowienia te nie stoją na przeszkodzie przesłuchaniu obwinionego także w przypadku oznaczonym pod l. 1, lit. b), również wolno jest Władzy ponawiać przesłuchiwanie obwinionego, dopóki to będzie się jej zdawało potrzebnem do wyjaśnienia sprawy.

Artykuł 11.

Strzeżenie praw obwinionego.

(§. 258.)

1. Obwinionemu wyjawić należy wszelkie poszlaki, jakieby Władza podatkowa miała.

2. Obwiniony może żądać okazania wszelkich dokumentów, jakim Władza podatkowa rozporządza.

3. Obwiniony może żądać konfrontacji ze świadkami, informatorami i biegłymi; tego ostatniego jednak tylko o tyle, o ile ponownemu przesłuchaniu tych osób przez Władzę podatkową nie sprzeciwia się jedna z przeszkód oznaczonych w §. 252, l. 1 kodeksu postępowania karnego z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 119.

Jako takie przeszkody wlicza §. 252, l. 1 kodeksu postępowania karnego następujące:

„Jeżeli przesłuchani tymczasem pomarli; jeżeli ich miejsce pobytu jest niewiadome, albo jeżeli ich osobiste stawienie się nie mogłoby łatwo być uskutecznione z powodu ich wieku, choroby lub ułomności, albo z powodu oddalonego miejsca pobytu, albo z innych ważnych przyczyn.“

4. Obwinionemu wolno brać odpisy okazanych dokumentów lub przysłać w tym celu zastępców legitymacyami opatrzonych.

5. Wolno mu żądać 14dniowego terminu do wniesienia obrony ustnej lub piśmiennej.

Postanowienie to nie stoi na przeszkodzie wyznaczeniu według okoliczności dłuższego terminu.

Jeżeli w toku rozprawy karnej pojawią się nowe poszlaki przeciw obwinionemu, wyznaczyć mu należy nowy termin do obrony.

6. Jeżeli już w rozprawie przed komisją okazywano obwinionemu dokumenta lub przesłuchiowano w jego obecności świadków, informatorów i biegłych, niema potrzeby ponawiania tych czynności przed Władzą podatkową.

7. Obwinionego objaśnić należy zaraz przy pierwszym przesłuchaniu o służących mu prawach; udzielenie mu tego objaśnienia zapisać należy w protokole rozpraw.

Artykuł 12.

Dalsze postępowanie. Odbieranie przysięgi od świadków i biegłych.

(§. 258, ustęp 5.)

1. Władza podatkowa winna poczynić wszelkie dochodzenia potrzebne do zupełnego wyjaśnienia stanu sprawy a w tej mierze winna okoliczności służące do oczyszczenia obwinionego z zarzutów uwzględniać w taki sam sposób jak poszlaki.

2. O ileby zeznania świadków i informatorów lub opinie biegłych nie były już dawniej, to jest

w toku postępowania rozkładowego, przysięga stwierdzone, Władza podatkowa ma prawo żądać od właściwego sądu powiatowego miejsca zamieszkania, żeby ich przesłuchano pod przysięgą.

3. Również i podatnik ma prawo żądać przesłuchania pod przysięgą biegłych i informatorów co do pewnych kwestyi ważnych dla niego, o wniosku zaś jego w tym względzie decyduje Władza podatkowa.

4. Władza podatkowa wydając według l. 2 i 3 zarządzenia i decyzje, winna mieć na uwadze wskazówki dane komisjom szacunkowym w artykule 50, l. 2, tudzież w artykule 53, l. 7 i 8 Przepisu wykonawczego do rozdziału IV.

Artykuł 13.

Niestawieństwo obwinionego.

(§. 259.)

1. Jeżeli obwiniony nie stawi się na wezwanie w postępowaniu karnem do niego wystosowane a w którym cel powinien być wyraźnie oznaczony, należy wezwanie ponowić z zagrożeniem, że w razie powtórnego nieusprawiedliwionego niestawienia się, orzeczenie karne wydane będzie na podstawie materiałów, jakimi Władza rozporządza.

2. Gdyby i to wezwanie było bezskuteczne, Władza podatkowa wydać ma orzeczenie karne.

W podobny sposób postąpić należy, jeżeli podatnik w dalszym toku postępowania nie stawi się lub nie uczyni zadość wezwaniu, aby dał wyjaśnienie.

3. Rozumie się zresztą samo przez się, że przewidziane w ustawie wydanie „orzeczenia karnego“ ma być zaniechane, jeżeli sama Władza podatkowa na podstawie materiałów, jakimi rozporządza, uzna, że karygodność nie jest uzasadniona; w przypadkach takich uwiadomić należy stronę o zawieszeniu postępowania osobnym dekretem lub w formie protokolarnej.

Artykuł 14.

Protokół. Ocenianie dowodów. Orzeczenie.

1. Utrzymywać należy protokoły wszystkich kroków postępowania i takowe powinny być uporządkowane, jeżeli zaś obejmują kilka arkuszy, należy je zeszyć. Podpis trzeba powtarzać na każdym arkuszu.

2. Przybranie sekretarza nie jest w ustawie wyraźnie przepisane, lecz jest dozwolone i zaleca się do ważniejszych przypadków.

O ile do tego celu nie można użyć urzędników przysięgłych, ostrzedz należy sekretarza protokolarnie o ciężającej na nim według §. 246go odpowiedzialności przed sądem karnym. Przestroga ta ma być udzielona mu najpóźniej wtedy, gdy spisze pierwszy protokół.

3. Ponieważ nie ma miejsca formalne postępowanie sporne, przeto osobliwie poleca się Władzy podatkowej, żeby jednostronnie nie brała na uwagę samych tylko poszlak, lecz żeby uwzględniała także w pełnej mierze okoliczności, służące do oczyszczenia obwinionego z zarzutów.

4. Orzeczenie karne wydać należy po staranem rozważeniu wszystkich zbadanych i obwinionemu należycie przedstawionych okoliczności, ze swobodnem ocenieniem dowodów.

5. W szczególności nie może mieć miejsca takie pojmowanie rzeczy, jakoby wolno było wydać orzeczenie karne, chociaż dowód winy nie jest zupełnie ustanowiony, z pozostawieniem obwinionemu złożenia dowodu przeciwnego przy użyciu środków prawnych.

6. Orzeczenie wygotować należy piśmiennie i opatrzyć uzasadnieniem, które podawać ma istotne znamiona istoty czynu uznanego przez Władzę orzekającą za udowodniony.

7. W uzasadnieniu powoływać się należy tylko na takie dokumenty, na tych świadków, informatorów, biegłych i w ogóle na te środki dowodowe, co do których trzymano się zarządzeń w artykule 11 wydanych; odpowiednio naturze rzeczy, postanowienie to nie stosuje się do orzeczeń wydanych w myśl artykułu 13.

8. Rozumie się zresztą samo przez się, że tych środków dowodowych, które nie były podatnikowi przedstawione zgodnie z przepisami, Władza podatkowa nie może brać na uwagę przy wydawaniu orzeczenia.

Artykuł 15.

Wymierzenie podatku uzupełniającego.

(§. 256, ustęp 3.)

W przypadkach defraudacji podatku i zatajenia w sprawach podatkowych, jakoteż w przypadkach oznaczonych w §. 241, ustęp 3 i w §. 244, ustęp 3, przypadający podatek uzupełniający wymierzać ma Władza orzekająca (art. 7, l. 2).

O podatku uzupełniającym uwiadomić należy podatnika lub (§. 240) odpowiedzialnego, nakazem

płatniczym lub (§. 240) wezwaniem do zapłacenia; przypisanie i ściągnięcie należy do urzędu podatkowego, oznaczonego w artykule 7, l. 5.

W razie zaniechania postępowania karnego przed wydaniem orzeczenia karnego, podatek uzupełniający wymierzyć należy samodzielnie według odnośnych postanowień przepisu wykonawczego.

Artykuł 16.

Środki prawne.

(§. 260, ustęp 1.)

1. Przeciw orzeczeniu karnemu, jakoteż przeciw dodatkowemu wymierzeniu podatku, można odwołać się do Władzy skarbowej krajowej.

Do rekursu stosują się postanowienia ustawy z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28.

Przeto rekursy przeciw karom porządkowym, przez komisye wymierzonym, wnosić należy w przeciągu dni ośmiu a to do tej komisji, od której osąd wyszedł.

Rekurs z dołączeniem wszystkich aktów rozprawy posłać należy niezwłocznie do Władzy skarbowej krajowej.

2. Rekurs w sprawach karnych mają skutek odwłoczny; Władza podatkowa ma jednak prawo zarządzić zupełne zabezpieczenie kwot kary.

3. Władza skarbowa krajowa postępować ma z rekursami w postępowaniu karnem według przepisów podanych w artykule 8.

Orzeczenia wygotowywać należy w imieniu Władzy skarbowej krajowej bez powoływania się na uchwałę senatu wyrokującego.

4. Władza skarbowa krajowa uwiadamia o orzeczeniu Władzę podatkową, która rekurs nadesłała a względnie znajdującą się w siedzibie komisji rekurs przekładającej.

Władza podatkowa obowiązana jest uwiadomić stronę i — ze względu na powyższą liczbę 2 — także urząd podatkowy.

5. Władza skarbowa krajowa wydawać ma także decyzje co do rekursów przeciw wymierzeniu podatku uzupełniającego.

6. Od orzeczeń a względnie decyzji Władzy skarbowej krajowej wolno stronie podać zażalenie do Trybunału administracyjnego.

7. Wykonanie orzeczeń karnych wstrzymać należy aż do ostatecznej decyzji w postępowaniu administracyjnem. Władza podatkowa może jednak w wcześniejszym terminie zabezpieczyć kwoty kar.

Artykuł 17.

Użycie kwot kar.

(§. 261.)

Kary wymierzone w myśl §§. 241 i 244 wpływają do skarbu państwa.

Natomiast kary wymierzone w myśl §§. 247 i 249, tudzież kary porządkowe wpływają do funduszu ubogich a mianowicie:

1. Jeżeli kary te nałożone są na samegoż podatnika odnośnie do należności podatkowej, która przypisywana jest w całości w pewnej gminie, do funduszu ubogich tejże gminy;

2. we wszystkich innych przypadkach do funduszu ubogich tej gminy, w której obowiązany do zapłacenia ma stałą siedzibę lub w której przebywa.

Kary jednak te płacić należy we właściwym urzędzie podatkowym (artykuł 7, l 5), który składać

ma corocznie Władzy podatkowej wykaz grzywien ściągniętych na rzecz funduszu ubogich. Władza podatkowa zdaje z tego sprawę Władzy skarbowej krajowej, która wydaje potrzebne przekazy wypłaty.

Artykuł 18.

Regestr kar.

Władze podatkowe utrzymywać mają regestr kar wymierzonych, urządzony podług dołączonego wzoru *A.*

Wzór *A.*

Osobno, ale podług tego samego wzoru, utrzymywać należy regestr kar porządkowych wymierzonych przez komisye lub ich przewodniczących, o których Władza podatkowa ma być uwiadamiana.

W regestrze tym zapisywać należy także decyzje co do rekursów i orzeczenia Trybunału administracyjnego.

Biliński r. w.

Wzrost A.

R E G I S T R K A R.

Królestwo: }
 Kraj: }
 Władza podatkowa:
 (według okoliczności komisya)

Liczba bieżąca	Nazwisko		Miejscę zamieszkania	Liczba i data orzeczenia	Oznaczenie czynu karnego (paragraf ustawy)	Rodzaj podatku, którego dotyczy czyn karny	Urząd podatkowy, w którym karę przypisano	Kwota podatku		Kwota kary		oznaczenie gruny, do której funduszu ubogich kara wpływa	Decyzja Władzy Krajowej co do rekursu	Orzeczenie Trybunału administracyjnego	Uwaga
	obwiniętego	obwiniętego						zł.	c.	należąca się skarbowi państwa	należąca się funduszowi ubogich				
1	Jan Mayer	Wiedeń	5 II 1898, L. 512	239	p. zar. p.	Wiedeń	115	—	345	—	—	—	—	—	—
2	Karol Indra	Wiedeń	6 II 1898, L. 722	249	p. zar. p.	Wiedeń	—	—	—	—	50	—	—	—	—

110.**Przepis wykonawczy do ustawy
z dnia 25. października 1896,
Dz. u. p. Nr. 220,****o podatkach osobistych bezpośrednich.****Rozdział VI, zawierający postanowienia ogólne.**

(Ogłoszony rozporządzeniem Ministra skarbu z dnia 24. kwietnia 1897.)

Artykuł 1.**Wstęp.**

Postanowienia w rozdziale VI zawarły odnośną się o ile w ustawie nie jest wyraźnie inaczej powiedziane, do wszystkich podatków w tej ustawie urządzonych, to jest do podatku zarobkowego (rozdział I i II), rentowego, osobisto-dochodowego i pensyjnego; natomiast nie odnoszą się do podatku gruntowego i do podatku budynkowego.

Artykuł 2.**Podawanie zeznań i składanie deklaracji.**

(§§. 262 aż do 265.)

1. Kto ma składać zeznania i deklaracje w myśl ustawy niniejszej wymagane, postanowione jest wyraźnie w §§. 262 aż do 265.

2. Postanowienia tych paragrafów stosują się bez różnicy, czy chodzi o deklaracje pisemne, czy o podpisanie protokołów.

Przeto Władze powinny mieć je na względzie także już wtedy, gdy chodzi o wezwanie owych osób, które mają złożyć zeznania lub deklaracje.

3. W imieniu mas spadkowych nieprzyznanych składać mają przepisane zeznania i deklaracje te osoby, które sprawują zarząd majątku (wykonawca testamentu, kurator itp.), a to nawet gdy takowe odnoszą się do czasu przed śmiercią spadkodawcy.

Po przyznaniu spadku, dziedzice składać mają te deklaracje i zeznania, które byłyby potrzebne do dodatkowego wymierzenia podatków przypisanych spadkodawcy w kwocie za małej lub wcale nie przypisanych.

4. W przypadkach pod l. 3 wzmiankowanych, zeznania i deklaracje z natury rzeczy nie mają już tego samego znaczenia, jak wtedy, gdy je składają sami podatnicy. Żądanie ma głównie na celu nastęrczenie osobom, w rozprawie przeciw spadko-

dawcy interesowanym, sposobności do wyjaśnienia stanu rzeczy ze swego stanowiska. Zwyczajnie więc zawiadawcy spadku i dziedzicom, mianowicie gdy oświadczą, że nie mogą złożyć zeznania lub deklaracji, nie należy grozić karami porządkowymi; trzeba raczej zarządzić wymierzenie z urzędu w myśl §§. 205 i 213.

5. Pełnomocnictwo opiewające na zastępstwo w sprawach podatkowych jest wolne od stępla; natomiast podlegają opłacie stęplowej pełnomocnictwa, których przedmiotem są nadto inne upoważnienia (na przykład do zastępowania w sprawach spornych lub niespornych).

6. Obowiązek włożony w §. 264, ustęp 2 na wielu współwłaścicieli przedsiębiorstwa podlegającego powszechnemu podatkowi zarobkowemu, żeby Władzy podatkowej przedstawili pełnomocnika, w przeciwnym bowiem razie każdy współwłaściciel uważany będzie za uppełnomocnionego przez innych, nie wymaga od Władzy, żeby wprzód wzywała do uczynienia tego.

Dopóki więc pełnomocnik nie jest ustanowiony, można ze skutkiem prawnym doręczać dokumenty jednemu z współwłaścicieli a zeznania i deklaracje jednego współwłaściciela obowiązują wszystkich innych

Poleca się jednak Władzom podatkowym, żeby przy pierwszej sposobności jaka się nastęrczy zwróciły uwagę współwłaściciela w taki sposób działającego na to postanowienie.

7. Przeciwnie w przypadku wzmiankowanym w §. 265, gdyby Władza uznała za potrzebne, żeby podatnik mieszkający po za granicami obszaru na którym ta ustawa obowiązuje, ustanowił w krajach tutejszych pełnomocnika, należy go wyraźnie wezwać, żeby to uczynił.

Skutek prawny uczynienia zadość temu wezwaniu podany jest w §. 268, ustęp 2 (prw. artykuł 5. l. 8).

Poleca się Władzom podatkowym, żeby w wzmiankowanym wezwaniu zwracały wyraźnie uwagę podatnika na ten skutek prawny.

Artykuł 3.**Masy spadkowe. Odpowiedzialność.**

(§§. 263, 266.)

1. Z masami spadkowymi nie przyznanemi postępuje się pod względem podatków, ustawą niniejszą urządzonych tak samo, jak ze spadkodawcą.

2. Dziedzice odpowiadają za kwoty podatkowe, które nie zostały wcale lub za nisko były wymie-

rzony z powodu niedokładnego lub zaniechanego zeznania spadkodawcy, podobnie jak za inne długi spadku (§. 263, ustęp 2).

Odpowiedzialność ta rozciąga się także na kary, spadkodawcy wymierzone, jeżeli orzeczenie stało się prawomocnem przed śmiercią spadkodawcy.

3. Odpowiedzialności dochodzić należy nakazem płatniczym wydanym dla poszczególnych dziedziców w stosunku ich udziałów albo, jeżeli spadek został objęty bez prawnego dobrodziejstwa inwentarza, w razie potrzeby z odwołaniem się do ich solidarnego obowiązku (§§. 820, 821 i 550 p. k. u. c.).

4. Osoby fizyczne i prawne, jakoteż masy spadkowe są odpowiedzialne za skutki naruszenia obowiązków, gdyby tego dopuścili się ich ustawowi lub upoważnieni zastępcy, a w szczególności także za kary, tym ostatnim z owego powodu wymierzone.

Jednakże osoby fizyczne nie własnowolne są uwolnione od tej odpowiedzialności co do swych zastępców przez Władzę ustanowionych (§. 266).

5. Odpowiedzialność ta nie uwalnia jednak zastępcy od osobistej odpowiedzialności, gdyby wykroczył przeciw swoim obowiązkom i Władzy podatkowej wolno poszukiwać jej według okoliczności na nim. Mianowicie co do kar na niego nałożonych odpowiedzialności poszukiwać należy zwyczajnie głównie na nim i tylko w razie bezskuteczności tego kroku dochodzić należy odpowiedzialności na zastępowanych.

6. Dochodzi się tej odpowiedzialności przez wystosowanie do odpowiedzialnego uwiadomienia, do którego dołączyć należy odpis orzeczenia karnego, wydanego przeciw ustawowemu lub upoważnionemu zastępcy. Podobnie postępować należy przy dochodzeniu odpowiedzialności za zdefraudowane kwoty podatku, o ile co do poszczególnych rodzajów podatku nie są wydane osobne polecenia.

7. Pod względem odpowiedzialności członków spółek handlowych, stosują się postanowienia kodeksu handlowego.

8. W przypadkach oznaczonych pod l. 1 aż do 6 dozwolony jest rekurs do Władzy skarbowej krajowej, od jej zaś decyzji do Ministerstwa skarbu a to tak przeciw obowiązkowi odpowiedzialności jak i przeciw prawomocności wymierzenia podatku lub postanowienia karnego, na którym oparto ów obowiązek odpowiedzialności.

Artykuł 4.

Doręczenia.

(§§. 267, 268.)

1. Wezwania, rezolucye, zarządzenia i orzeczenia, jakie na zasadzie tej ustawy mają być wy-

dawane, w szczególności zaś nakazy płatnicze, doręczane będą albo bezpośrednio przez organa Władzy, albo za pośrednictwem zwierzchności gminne lub poczty. Istniejące przepisy o używaniu nieopłatnem zakładu pocztowego pozostają w mocy; do nakazów płatniczych, które w myśl tychże przepisów doręczane będą nieopłatnie, używać należy rewersów czerwonych.

2. Doręczać należy albo adresowi do rąk własnych albo jego pełnomocnikowi (§. 264) za potwierdzeniem odbioru.

Postanowienia powyższe nie uchylają szczególnych zarządzeń ustawowych, dotyczących się doręczeń do rąk własnych. W szczególności trzeba mieć na względzie co następuje:

Co do doręczenia spółkom handlowym, dostatecznem jest oddanie dokumentu jednemu ze spółników do zastępowania uprawnionych (artykuł 117, 167, 196 k. h.); co do doręczenia spółkom akcyjnym (artykuł 235 k. h.), tudzież spółkom zarobkowym i gospodarczym (ustawa z dnia 9. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 70, §. 21), dostatecznem jest oddanie jednemu z członków zarządu, uprawnionemu do podpisywania lub dokładania podpisu.

3. Postanowienie §. 264, że pełnomocnicy dołączać mają pełnomocnictwo piśmienne, opiewające na zastępstwo w sprawach podatkowych, ma na względzie tylko pełnomocnictwa do składania zeznań i deklaracji za podatnika, a nie także odbiór doręczeń.

Można więc doręczać także osobom, które adresat w inny sposób upoważnił, np. co do spółek akcyjnych i stowarzyszeń, urzędnikom spółki lub stowarzyszenia upoważnionym wyraźnie do zastępowania ich przed sądem lub do odbierania posyłek pocztowych.

W sprawach dotyczących się przedsiębiorstwa handlowego jednej osoby, a więc w szczególności przy nakładaniu i przypisywaniu podatku zarobkowego (rozdział I i II) od takiego przedsiębiorstwa, można to, co jest przeznaczone dla pryncypała, doręczać prokuryście (artykuł 42 k. h.).

4. Władze i organa doręczające mają jednak dla ochrony się od zachodów nakłaniać podatników do wystawiania piśmiennych wolnych od stępla pełnomocnictw osobom, którym można doręczać; w tym względzie należy w szczególności wpływać na to, żeby pełnomocnictwa do odbierania doręczeń wystawiane były domownikom dorosłym do rodziny należącym, w mieszkaniu podatnika przebywającym, albo osobie dorosłej u rodziny w służbie zostającej, albo osobie w lokalu przemysłu lub w zakładzie przemysłowym obecnej, do rodziny adresata

należącej albo w jego kantorze lub warsztacie służbę pełniącej. jęcia dokumentu i jak sobie z tego powodu postąpił.

Formularze do tego odpowiednie należy podatnikom dawać do użycia.

5. Osobom należącym do siły zbrojnej i żandarmerji, w czynnej służbie zostającym, doręczać należy zawsze za pośrednictwem ich komendy (władzy, zakładu) bezpośrednio przełożonej.

O ile zresztą doręczać się ma w budynkach wojskowych, lub wojskiem obsadzonych, jeżeli nie posyła się pocztą, doręczać należy za poprzednim uwiadomieniem komendanta budynku i z przybraniem osoby wojskowej, którą tenże przyda.

6. Co do doręczeń dla adresatów poza obrębem monarchji austriacko-węgierskiej, które posyła się jako listy polecane (§. 268), doręczenie uważa się za dokonane, gdy od dnia oddania na pocztę upłynie dwukrotny czas prawidłowego biegu poczty.

Do listu poleconego, wystosowanego do adresata zagranicznego, dołączać należy receptysy zwrotne, o ile przepisy pocztowe na to pozwalają.

7. Doręczanie za pośrednictwem Władz królewsko węgierskich, jakoteż za pośrednictwem c. i k. misji odbywa się w sposób dotychczasowy.

Artykuł 5.

Postanowienia szczególne na wypadek, gdy nie można doręczenia skutecznie.

(§. 267, ustęp 3 aż do 5, §. 268, ustęp 2.)

1. Jeżeli osoba, której dokument może być ważnie doręczony, odmówi przyjęcia, zostawić należy dokument w miejscu doręczenia. Zostawienie ma taki sam skutek, jak doręczenie (§. 267, ustęp 3).

2. Komu można ważnie doręczać, oceniać należy według §§. 262 aż do 264.

Ponieważ w chwili usiłowanego doręczenia jest w miejscu zwyczajnie obecny tylko funkcjonarysz doręczający, prawa nie świadomy, przeto ocenienie tej kwestji prawnej będzie zwyczajnie możliwe dopiero w postępowaniu rekursowem.

3. Osobę, odmawiającą przyjęcia dokumentu należy, o ile to jest możebne, nakłonić, żeby na potwierdzeniu odbioru napisała i podpisała oświadczenie, iż odmawia przyjęcia i przyczynę odmowy.

4. Sługa doręczający winien niezwłocznie zdać sprawę swemu przełożonemu o odmówieniu przy-

jęcia dokumentu i jak sobie z tego powodu postąpił.

5. Dla podatników, których stałe mieszkanie i pobyt nie są wiadome, jakoteż dla tych adresatów, którym akt nie mógł być doręczony ani przez pocztę, ani w inny sposób, pomimo najniżej dwukrotnych usiłowań, złożyć należy takowy u przełożonego tej gminy, w której podatek wzięty był na przepis, albo według okoliczności u przełożonego wyłączonego obszaru dworskiego, za potwierdzeniem odbioru; złożenie takie winien przyjmujący ogłosić w sposób w miejscu używany i adresatów wezwać, żeby dla odebrania aktu zgłosili się do przełożonego gminy lub wyłączonego obszaru dworskiego (§. 267, ustęp 4).

6. Doręczenie uważa się za skuteczne, gdy od ogłoszenia upłyną cztery tygodnie. Atoli jeżeli będzie udowodnione, że akt doręczony został rzeczywiście adresatowi dopiero w późniejszym czasie, a to nie z winy tegoż adresata, doręczenie uważa się za dokonane prawomocnie w tym ostatnim czasie, którego jednak przeciąg nie ma wynosić więcej jak sześć miesięcy licząc od ogłoszenia.

7. Postanowienia te dostarczają administracji skarbu sposobów zapobiegania skutecznie podejmowanym tu i owdzie przez strony usiłowaniom udaremnienia doręczeń.

Ze względu jednak na groźne następstwa, jakie z tego dla podatników wynikają, zaleca się surowo wszystkim organom, którym wykonanie ustawy jest poruczone, żeby z tych postanowień robili użytek tylko z starannem rozważeniem słusznych wymagań podatników. W szczególności możność składania doręczeń przeznaczonych dla osób niewiadomego pobytu u przełożonego gminy, nie uwalnia bynajmniej Władz od obowiązku czynienia przynajmniej usiłowań w celu wykrycia pobytu podatnika.

Także postanowienie powyższej l. 6 mieć należy pilnie na względzie.

8. Jeżeli kontrybucenci zamieszkali poza obrębem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, pomimo wydanego do nich wezwania, nie ustanowią w krajach tutejszych pełnomocnika, dalsze doręczenia dla nich przeznaczone oddawać należy na ręce przełożonego gminy, w sposób oznaczony wyżej pod l. 5 (§. 268, ustęp 2).

Postanowienie powyższej l. 6 może być także w tym przypadku zastosowane (prw. artykuł 2, l. 7).

Artykuł 6.

Obowiązek udzielania wyjaśnień Władzom wymierzającym podatek.

(§. 269.)

1. Każdy jest obowiązany dostarczać sumienie wyjaśnień i wykazów, jakichby Władze podatkowe a względnie komisye na podstawie ustawy niniejszej zażądały od niego dla uzupełnienia lub sprostowania jego własnych deklaracji, zeznań i uwiadomień, jakoteż w sprawach, dotyczących się opodatkowania innych osób, dawać na żądanie świadectwo lub orzekać jako biegły.

2. Zeznawania jako świadek lub biegły odmówić mogą tylko osoby w §. 152 k. p. k. z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 119, oznaczone (prw. l. 5), tudzież inne osoby co do takich pytań, na które odpowiedź przyniosłaby im samym lub osobie, z którą zostają w jednym ze stosunków w §. 152, l. 1 k. p. k. oznaczonych, bezpośrednio lub stosunkowo znaczną szkodę majątkową lub wstyd, albo wystawiłaby te osoby na niebezpieczeństwo ścigania przez sąd karny, albo byłaby naruszeniem cięższej na świadkach lub biegłych uznawanej przez państwo powinności zamłczenia, albo też zdradzeniem tajemnic kunsztu lub przemysłu.

Przez tajemnice przemysłu rozumieć należy nie tylko procesy techniczne w sekrecie trzymane, lecz również także fakta, dotyczące się kupujących u przemysłowców, o których świadek dowiedział się tylko ze względu na zaufanie wiążące kupujących z przemysłowcem (pełnomocnictwo, kontrakt składu).

3. Osób, które zostają lub zostawały w obowiązku u podatnika, nie wolno bez jego zezwolenia przesłuchiwać jako informatorów lub biegłych.

4. Ponieważ niewątpliwie sprzeciwiałoby się to zamiarowi ustawy, gdyby pewnych informatorów wyłączano od postanowienia pod l. 2 podanego i gdyby przepisu pod l. 3 podanego nie stosowano do świadków, przeto postanowienia §. 269 stosować należy do wszelkich informatorów.

5. W powołanym §. 152 k. p. k. z dnia 23. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 119, następujące osoby uwolnione są od obowiązku składania świadectwa:

1. krewni i powinowaci obwinionego w linii wstępnej i zstępnej, jego małżonek i tegoż rodzeństwo, jego rodzeństwo i tegoż małżonkowie, rodzeństwo jego rodziców i dziadostwa, jego siostrzeńce i bratanki, siostrzenice i bratanice, bracia stryjeczni, wujeczni i cioteczni, siostry stryjeczne, wujeczne i

cioteczne, przysposobiciele i wychowawcy przysposobienicy i wychowawcy, jego opiekun i pupil;

2. obrońcy względem tego, z czem się im zwierzył obwiniony w tym ich przymocie.

6. Jakkolwiek nieprzyjazne usposobienie informatora względem podatnika, nie jest w ustawie podane jako powód do odrzucenia zeznania, to jednak nie należy powoływać do udzielania wyjaśnień takich osób, których usposobienie pod tym względem jest znane lub prawdopodobne.

7. Organa wymierzające powinny o ile można ści unikać przy przesłuchiwanie świadków, informatorów i biegłych wdzierania się w stosunki prywatne i familijne; w szczególności zaniechać należy badania szczegółów gospodarstwa domowego i trybu życia podatnika.

Z całą gruntownością zbadać należy według okoliczności tylko te stosunki życia prywatnego i familijnego, które mają bezpośrednie znaczenie dla wymierzenia podatku, jak np. ilość, wiek, sposób zaopatrzenia dzieci (§. 173), kwoty dawane przez rodziców dzieciom i odwrotnie (§. 125, l. 8, §. 157, ust. 5 i 6) itp.

8. Nieuzasadnione odmówienie zeznania można ukarać w myśl §. 250 karami porządkowemi.

O fałszywych oświadczeniach biegłych i informatorów mówi §. 232.

Co do przesłuchiwania świadków i biegłych pod przysięgą porównaj §§. 46, 211, 258 ustawy. (P. w. do rozdziału I, art. 17; p. w. do rozdziału IV, art. 50, l. 2, art. 53, l. 7 i 8; p. w. do rozdziału V, art. 12).

Artykuł 7.

Udzielanie pomocy przez Władze i sądy.

(§§. 270, 271.)

1. Wszelkie Władze i urzędy publiczne, licząc do nich także sądy, jakoteż Władze i urzędy krajowe, powiatowe i gminne winny dopomagać skutecznie Władzom podatkowym i komisjom, i udzielać im spieszenie wyjaśnień do wykonania ustawy niniejszej potrzebnych, o ile postanowienia szczególne lub konieczne względy służbowe nie stoją temu na przeszkodzie (§. 270).

2. W razie, gdyby odmówiono uczynienia zadanych przepisom §u 270, Władze podatkowe lub komisje winny niezwłocznie zdać sprawę Władzy skarbowej krajowej.

3. W szczególności sądy obowiązane są wtedy, gdy według istniejących przepisów dosyłać mają urzędowi wymiaru należyłości odpisy wyroków, orzeczeń i rezolucyi — o ile wygotowania takie w większej liczbie skuteczniają się drogą mechaniczną, — udzielać po jednym odpisie takowych owej Władzy podatkowej pierwszej instancyi, w której okręgu znajduje się siedziba sądu.

4. Władza podatkowa winna zbadać nadchodzące akta sądowe i jeżeli znajduje się w nich jaki szczegół ważny pod względem wymierzenia podatków osobistych bezpośrednich, wydać ma potrzebne zarządzenie.

5. Jeżeli uwiadomienie takie tyczy się podatku osobisto-dochodowego, winna Władza podatkowa albo sama zanotować je na właściwej karcie wykazu *F*, albo najkrótszą drogą posłać właściwej Władzy podatkowej.

6. O ile organa służbowe podatków bezpośrednich mają przeglądać akta urzędów wymiaru należyłości, urządzone to będzie osobnemi zarządzeniami.

Artykuł 8.

Przeglądanie ksiązek przemysłowych.

(§§. 272 do 279.)

1. W jakich okolicznościach książki przemysłowe mogą być przeglądane i postępowanie przy tej czynności urzędowej, urządzone jest dokładnie w §§. 272 aż do 279.

2. Dozwolony podatnikowi środek dowodowy przeglądania ksiązek przemysłowych, nie jest ograniczony do żadnego szczególnego rodzaju podatku; można go więc używać co do wszystkich rodzajów podatków w ustawie niniejszej urządzonych.

3. Książek przemysłowych nie trzeba przeglądać wtedy, gdy komisya lub Władza wymierzająca uznaje oświadczenia podatnika, które przejrzeniem ksiązek mają być udowodnione za wiarogodne bez przeglądania ksiązek. Dowodzenia faktów nie mających znaczenia dla rozkładu podatku nie należy dopuszczać.

4. Jeżeli podatnik nie daje ksiązek do przejrzania choć o to wprzód prosił i na to pozwalał, uważać należy jego oświadczenie za cofnięte. Gdyby się opóźniano z daniem ksiązek do przejrzania, Władza podatkowa lub komisya może wyznaczyć pewien termin do wykonania przejrzania ksiązek, z tem dolożeniem, że po bezskutecznym upływie tego terminu oświadczenie uważane będzie za cofnięte.

5. Urzędnik mający wykonać czynność przejrzania ksiązek, może żądać, żeby mu pokazano zapiski potrzebne do ustanowienia ofiarowanego dowodu. Jeżeli podatnik odmówi, okoliczność tę należy stwierdzić w protokole z podaniem powodu odmówienia.

6. Celem tego postanowienia jest zwrócenie uwagi podatnika zaraz przy przeprowadzaniu dowodu na te punkta, w których dowodzenie poczynił urzędnik za niezupełne, ażeby tym sposobem nastęrczyć mu sposobność do uzupełnienia dowodu.

Postanowienia tego nie wolno nadużywać w tym celu, żeby podatnika, który nie ofiarował przejrzania ksiązek, nakłonić do ich pokazania a tem mniej w tym celu, żeby przy tej sposobności podpatrzyć zapiski podatnika, tyczące się innych okoliczności, nie będących przedmiotem dowodzenia.

7. Chociaż Władza lub komisya stosownie do §. 277 ma o skutku przejrzania ksiązek orzekać według własnego niczem nie krępowanego zdania, wolno jej, jeżeli to uzna za potrzebne, zasięgnąć wprzód opinii biegłych.

8. Jeżeli z dokonanego przejrzania ksiązek przemysłowych nie okaże się, że twierdzenia kontrybuenta były prawdziwe, można skazać go na zwrot kosztów jakie wynikły z nadużycia popelnionego ofiarowaniem przejrzania ksiązek.

Z upoważnienia tego czynić należy użytek tylko wyjątkowo, w razie oczywistego wykretarstwa ze strony podatnika.

9. Książki przemysłowe można przeglądać tak w toku postępowania rozkładowego, jak i w postępowaniu, którego przedmiotem są zażalenia a względnie rekursa lub odwołania się.

Artykuł 9.

Wstęp do lokali przemysłowych kontrybuenta.

(§. 280.)

1. W celu zbadania okoliczności, mających wpływ na wymierzenie podatku, osoby opatrzone piśmiennem poleceniem Władzy podatkowej lub przewodniczącego komisji mają prawo zwiedzania urzędzeń i zakładów przemysłowych, tudzież zasobów kontrybuenta w godzinach pracy i ruchu.

O ile ruch przedsiębiorstwa zarobkowego odbywasię w mieszkaniu kontrybuenta, upoważnienie wyżej określone rozciąga się także na przyrządy ruchu i zapasy znajdujące się w mieszkaniu.

2. Z §. 248 wynika, że środek ten nie jest ograniczony tylko do powszechnego podatku zarobkowego.

3. Celem badania jest poznanie urządzeń ruchu, o ile przez zwiedzenie można je ocenić; w szczególności bierze się na uwagę: ilość, wielkość, skuteczność machin, ilość robotników w czasie zwiedzania zatrudnionych, wielkość znajdujących się zapasów itp.

Innych poszukiwań nie wolno czynić z tego powodu, mianowicie zaniechać należy wszelkiego śledzenia szczególności przemysłu i fabrykacji, które w interesie przedsiębiorstwa mają być trzymane w tajemnicy.

4. Przy zwiedzaniu unikać należy ile możności przeszkadzania ruchowi, w szczególności podatnik nie jest obowiązany wstrzymywać ruchu lub na próbę jakąś część ruchu wykonywać na żądanie Władzy podatkowej.

5. Szczególną ostrożność zachowywać należy w tych przypadkach, gdy zwiedzane być mają przyrządy ruchu i zapasy znajdujące się w mieszkaniu podatnika. W ogóle z upoważnienia tego czynić należy użytek tylko wyjątkowo, w takich przypadkach; gdy badanie to jest szczególnie ważne; nadto organ podejmujący zwiedzenie powinien mieć pilnie na względzie, że nie wolno mu przy sposobności zwiedzania lokali mieszkalnych badać tryb życia i wydatki podatnika.

6. Zwiedzania lokali przemysłowych przewidzianego w §. 280 nie wolno bez przyzwolenia podatnika poruczać innym osobom jak urzędnikom państwa.

Wydelegowanego do zwiedzania opatrzeć może Władza podatkowa lub przewodniczący komisji poleceniem piśmiennem, które służy mu za legitymację.

7. W celu zwiedzania przybywać należy zwyczajnie niespodziewanie, jednakże podczas godzin pracy i ruchu; podatnika można wprzódawiadomić tylko w takim razie, gdy chodzi o stwierdzenie okoliczności, na które on nie wywiera wpływu.

8. Przy zwiedzaniu nie jest potrzebna obecność podatnika; lecz urzędnik jak tylko wejdzie do zakładu przemysłowego lub do mieszkania podatnika, winien niezwłocznie kazaćawiadomić go o zamiarze zwiedzenia, gdyby zaś podatnika nie było w domu,awiadomić należy najstarszą stopniem osobę, której dozór jest poruczony (kierownika ruchu, zawiadowcę przedsiębiorstwa, domownika. dozorcę domu).

Urzędnikowi nie wolno otwierać lokali zamkniętych.

9. Gdyby podatnik albo jego oficyaliści, domownicy itp. wzbraniłi wstępu lub usiłowałi udaremnić czynność urzędową, zwrócić należy ich uwagę na następstwa karne w §. 248 ustanowione.

10. Spisać należy protokół wykonania czynności urzędowej.

Artykuł 10.

Postanowienia ogólne o środkach prawnych.

(§. 282).

1. Do wszystkich środków prawnych w ustawie niniejszej wzmiankowanych (rekursów, zażaleń odwołań się) o ile co innego nie jest wyraźnie przepisane, stosują się postanowienia ustawy z dnia 19. marca 1876, Dz. u. p. Nr. 28.

Takie odienne postanowienia zawierają:

§. 59. Rozpoczynanie się 30dniowego terminu do odwołania się przewodniczącego komisji podatku zarobkowego.

§. 184. Ośmiodniowy termin nieodwłoczny do wnoszenia zażeń przeciw zaliczeniu kontrybuentów podatku osobisto-dochodowego do kół wyborczych i zażeń przeciw postępowaniu wyborczemu.

§. 218. Rozpoczynanie się 30dniowego terminu do odwołania się Władzy podatkowej przeciw wynikowi rozkładu podatku osobisto-dochodowego.

2. W tych przypadkach, w których ustawa niniejsza przyznaje prawo odwołania się (rekursu, zażenia) do drugiej instancji, bez wyraźnego oznaczenia trzeciej instancji, postępowanie rekursowe kończy się na drugiej instancji.

Przypadki, w których druga instancja decyduje ostatecznie, podają:

§. 15. Odwołania się do Władzy skarbowej krajowej przeciw zaliczeniu kontrybuentów podatku zarobkowego do klas podatku zarobkowego.

§. 59. Odwołania się przeciw nakazowi płatniczemu co do podatku zarobkowego powszechnego.

§. 66. Odwołania się przeciw wymierzeniu podatku zarobkowego powszechnego, uskutecznionemu przez Władzę podatkową pierwszej instancji.

§. 70. Odwołania się przeciw decyzjom tyczącym się próśb o odpisanie podatku zarobkowego.

§. 78. Odwołania się przeciw wymierzeniu podatku zarobkowego powszechnego od przemysłów koczowniczych.

§. 114. Rekursa przeciw podatkowi zarobkowemu wymierzonemu przez Władzę podatkową pierwszej instancyi od przedsiębiorstw obowiązanych do składania rachunków publicznie, o ile nie zachodzi miejscowy podział podatku.

§. 136. Rekursa przeciw należnościom wymagalnym w myśl §§. 133 i 135 od dłużników wypłacających dochody podległe podatkowi rentowemu.

§. 143. Rekursa przeciw wymierzeniu podatku rentowego.

§. 148. Rekursa w przypadkach utrzymywania w ewidencji podatku rentowego.

§. 151. Rekursa przeciw wymaganej odpowiedzialności dłużników na zasadzie ustawowego prawa zastawu dla podatku rentowego.

§. 184. Zażalenia przeciw zaliczeniu kontrybuentów podatku osobisto-dochodowego do kół wyborczych, tudzież

zażalenia przeciw postępowaniu wyborczemu i przeciw dokonanyim wyborom.

§. 218. Odwołania się przeciw wymierzeniu podatku osobisto-dochodowego.

§. 220. Rekursa przeciw sprostowaniu nakazu płatniczego przez Władzę podatkową.

§. 231. Rekursa w przypadkach utrzymywania w ewidencji podatku osobisto-dochodowego.

§. 233. Rekursa przeciw nakazowi płatniczemu, tyjącemu się podatku pensyjnego od wyższych płac służbowych.

§. 234. Rekursa przeciw wezwaniu płatniczemu wystosowanemu do służbodawców itd.

§. 236. Rekursa przeciw decyzji Władzy podatkowej pierwszej instancyi co do zażeń z powodu poczynionych potrażeń.

§. 260. Rekursa przeciw orzeczeniu karnemu i wymierzeniu podatku uzupełniającego.

§. 278. Rekursa przeciw zarządzonemu przez Władzę podatkową lub komisję — z wyjątkiem komisji krajowej podatku zarobkowego lub komisji rekursowej, — zwrotowi kosztów wynikłych z nadużycia popełnionego ofiarowaniem przejrzenia ksiąg przemysłowych.

Artykuł 11.

Pobór podatków i odsetek za zwłokę. Przedawnienie.

(§§. 283, 284.)

1. Postanowienia ustawy z dnia 9. marca 1870, Dz. u. p. Nr. 23 o poborze odsetek za zwłokę od podatków bezpośrednich nie zapłaconych w przepi-

sanych terminach i poborze tych podatków w ogólności, a względnie postanowienia ustawy z dnia 23. stycznia 1892, Dz. u. p. Nr. 26 o poborze odsetek za zwłokę, stosuje się odpowiednio do wszystkich podatków ustawą niniejszą urządzonych.

2. Stosowanie postanowień §. 5. ustawy z dnia 9. marca 1870, Dz. u. p. Nr. 23, w pierwszym roku po wejściu w wykonanie ustawy o podatkach osobistych bezpośrednich, urządzone jest w artykule XVI tej ustawy.

3. Postanowienia tyjące się przedawnienia podane są w §. 284 tej ustawy.

4. Według postanowień tych w terminach ustawą z dnia 18. marca 1878, Dz. u. p. Nr. 31 wyznaczonych, można wymierzać dodatkowo podatki wszelkiego rodzaju.

Ponieważ postanowienie co do właściwości zawarte w §. 256, ustęp 3, odnosi się tylko do tych podatków dodatkowych, które przypisuje się w toku postępowania karnego, przeto właściwość do przedsiębrania wszelkich innych wymierzeń dodatkowych oceniać należy według przepisów powszechnych Prw. P. w. do rozdziału I, artykuł 53, P. w. do rozdziału IV, artykuł 75 i odnośne postanowienia P. w. do rozdziału II. i III.

Artykuł 12.

Przestrzeganie wzajemności.

(§. 285.)

1. Upoważnia się zarząd skarbowy, żeby co do powinności podatkowej takich osób i źródeł podatkowych, które podlegają opodatkowaniu w rozmaitych państwach udzielnych, postępował według zasad wzajemności, w obec państw, które trzymają się prawideł odmiennych od przepisanych w ustawie niniejszej.

Przepisy odpowiednie mają być za każdym razem obwieszczone w Dzienniku ustaw państwa.

2. Władze podatkowe i organa, gdy do ich wiadomości, czy to przez zakomunikowanie zażeń podatników czy też w inny sposób, dojdą powody do zastosowania rzeczonych postanowień, winny uwiadomić o tem niezwłocznie Władzę skarbową krajową, która ma o tem zdać sprawę Ministerstwu skarbu.

3. W podobny sposób należy zdawać sprawę, gdy co do osób pod liczbą 1 wzmiankowanych wynika z zastosowania tutejszo-krajowych i zagranicznych ustaw podatkowych podwójne opodatkowania.

T r e ś ć.

Przepis wykonawczy do ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220. Rozdział V, o postanowieniach karnych.

Oddział I.

Czyny karygodne i kary.

	Strona
Artykuł 1. Wstęp	589
Artykuł 2. Czyny karygodne, które karane być mają przez zwyczajne sądy karne (§§. 242, 246, 248)	589
Artykuł 3. Czyny karygodne, co do których decyzya należy do Władz podatkowych (§§. 239, 240, 241, ustęp 3, 243, 244, ustęp 3, 247, 249)	590
Artykuł 4. Kary	590
Artykuł 5. Zaniechania karami porządkowymi zagrożone (§. 250)	590
Artykuł 6. Umarzanie się karygodności i przedawnienie (§§. 245, 251 aż do 254)	591

Oddział II.

Właściwość i postępowanie.

a) Władze orzekające.

Artykuł 7. Władze i organa powołane do wydawania orzeczeń karnych w pierwszej instancji (§. 256)	591
Artykuł 8. Decyzja w drugiej instancji (§. 260)	592
Artykuł 9. Sposzczenie czynów karygodnych przez komisję (§. 257)	592

b) Postępowanie w przypadkach karnych nie przekazanych czczeniowu sądów.

Artykuł 10. Przesłuchanie obwinionego (§. 258)	592
Artykuł 11. Strzeżenie praw obwinionego (§. 258)	592
Artykuł 12. Dalsze postępowanie. Odbieranie przysięgi od świadków i biegłych (§. 258, ustęp 5)	593
Artykuł 13. Niestawienie obwinionego (§. 259)	593
Artykuł 14. Protokół. Ocenianie dowodów. Orzeczenie	594
Artykuł 15. Wymierzenie podatku uzupełniającego (§. 256, ustęp 3)	594
Artykuł 16. Środki prawne (§. 260, ustęp 1)	594
Artykuł 17. Użycie kwot kar (§. 261)	597
Artykuł 18. Registr kar	597

Przepis wykonawczy do ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. u. p. Nr. 220. Rozdział VI, zawierający postanowienia ogólne.

Artykuł 1. Wstęp	597
Artykuł 2. Podawanie zeznań i składanie deklaracji (§§. 262 aż do 265)	597
Artykuł 3. Masy spadkowe. Odpowiedzialność (§§. 263, 266)	597
Artykuł 4. Doręczenia (§§. 267, 268)	598
Artykuł 5. Postanowienia szczególne na wypadek, gdy nie można doręczenia uskutecznić (§. 267, ustęp 3 aż do 5, §. 268, ustęp 2)	599
Artykuł 6. Obowiązek udzielania wyjaśnień Władzom wywierającym podatek (§. 269)	600
Artykuł 7. Udzielanie pomocy przez Władze i sądy (§§. 270, 271)	600
Artykuł 8. Przeglądanie ksiąg przemysłowych (§§. 272 do 279)	601
Artykuł 9. Wstęp do lokali przemysłowych kontrybuenta (§. 280)	601
Artykuł 10. Postanowienia ogólne o środkach prawnych (§. 282)	602
Artykuł 11. Pobór podatków i odsetek za zwłokę. Przedawnienie (§§. 283, 284)	603
Artykuł 12. Przestrzeganie wzajemności (§. 285)	603